

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. II. Sed licet perfectè rationes omnium nin intelligam, id tamen video,
felicitate impiorum Deum vti, vt nos magis in Fide confirmet, praesertim
Resurrectionis, & futurae Vitae aeternae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

eorum, cum intromissus fuero in Sanctuarium Dei, vbi caussam suam coram toto orbe acturus, & euicturus est iustus Deus: isthic videbo, planeque perspiciam. Iustum fuisse quod nunc facit; meum iam est, id quod rationis lumine clarè conpictus iudicabo; cæcè nunc, sed piè credere. Hoc Christianum est, hoc mentis Deo subditæ & deuotæ.

§. II.

Felicitate impiorum vititur Deus, vt nos magis in Fide confirmet, præsertim Resurrectionis & vitæ aternæ.

6. **V**ERùm, simulatque oculos mentis, ratiocinationibus humanis hâc in parte conquirendis occludo, Deus bone, quanta sese offert supernaturalis lux, quâ ingentes profus, diuinasque rationes discerno, quibus felicitatem impiorum rectè à Deo procurari, euidenter videam, planissimeque dijudicem? Ac imprimis istud illico occurrit, sceleratorum prosperitatem, ingentem esse confirmationem fidei meæ: liquido enim video, aliam necessariò debere esse posthâc vitam, præter hanc miseram quam nunc viuimus, vel potius infelicitè trahimus. Docet id me primò Clemens Romanus Pontifex. *Hoc ipsum inquit, quòd in præfenti vitâ non redditur unicuique pro actibus suis, indubitabilem fidem facit scientibus, quod iudicium erit: & verò ratio id euincit manifestè. Etenim Deo imputas, quererisque fortunati quod sunt pessimi: Deum itaque esse fateris tu, fortunas qui distribuatur. Rectè. Iam verò istud vrgeo; an vllâ in parte, iustitiæ limites Deum excedere posse credis? non autumo, nisi id etiam statuas, possibile esse, non esse Deum. Quòd si verò non possit non esse iustus Deus, certè non potest non punire tandem aliquando scelera, nec virtuti debita præmia semper poterit denegare. Iam verò, nonne id fateris, improbos hâc in vitâ felices esse, non castigari eorum scelera, vitam ducere iucundissimam; probos verò non nisi miseris implicari? sanè hoc tute ipse fateris, hæc enim tibi conquerendi tota est materia. Itaque necessariò si mentem aduertis, aliam post hanc esse vitam fatearis oportet. Nam vt rectè vrget D. Chrysostomus, *vbi qui bene hic operati fuerint bonis**

Primū bonum quod ex impiorū felicitate refert iustus, est fidei confirmatio.

Clem.
Rom. 1.3.
recognit
in medio.

D. Chryf.
hom 9 in
2. Cor. 4.

Y

bonis fruuntur; ubi autem mali contrariis, nisi sit futura vita quædam posthanc? Aut id planè concludendum est; aut dicendum, Deum iniustum esse posse: quod quidem dictu est execrabile, & vero re ipsâ vt sit, nullo pacto est possibile.

En, vt felicitas impiorum, quæ humanis oculis expensa, Davidis quoque pedes, quasi in lubrico positos, in lapsum impellebat, nostræ Fidei sit fulcimentum. Non intelligimus cur floreat scelerati, cum adhuc in flore sunt; in nouissimis autem eorum intelligemus, aliam superesse vitam, alia gaudia, aliam felicitatem, aliam denique expectationem nostram, præ eâ quam nobis præterdit miseræ huius terræ fucata felicitas & voluptas; alias denique esse miseras & supplicia præter ea quæ modo persentiscimus & horremus. Et verò sola ea spes expectatioque sufficit, vt cum ingenti animi tranquillitate, videamus totum hunc fortunæ cursum, labilesque spes hominum, isthic depressas, isthic eleuatas, vbique caducas. *Pacem itaque peccatorum videntes*, dicamus illico. *Omnis consummationis vidi finem*, finemque cum video, felicem tandem exspecto, quem verò fortunati illi habituri sunt, id illi relinquo, qui nouit moderaturque omnia. Id certe impiorum deploranda felicitas mihi confert boni, quod fidem meam penitus confirmet.

§. III.

Felicitas impiorum iustos confirmat in Spe.

*Secundum
bonum est
augmētum
Spei.*

8. **Q**uid, quod impiorum prosperitas, spem Christianam mirum in modum acuat atque extimulet? idcirco enim malis & sceleratis in hac vitâ, bona quædam largitur bonus Deus, vt toti orbi constet, quàm munificus futurus sit remunerator, tum cum perfectis gratiæ operibus mercedem *plenam & cogitatam*, *& super effluentem* daturus est Deus, sibi tam chara capita æterno deuincturus amicitia vinculo; cum tam liberalis sit tamque profusus modò, vt sceleratorum sibi que rebellantium quædam bona opera (naturæ tamen fœtus & non gratiæ) eaque adhuc multis sceleribus intermixta, tot bonis, tantâque naturæ felicitate compenset. Cogitatio hæc diui Chryostomi est, eoque digna deducenda.

*D. Chry.
ho. 67. ad
pop.*